

TRES CRISIS

V. I. LENIN
1917 (7 de juliol)

Edicions internacionals Sedov

Com major siga la fúria amb què en aquests dies es calumnie i es llancen mentides contra els bolxevics, més serenament devem nosaltres, refutant aqueixes mentides i aqueixes calúmnies, penetrar en la concatenació històrica dels esdeveniments i en la significació política, *és a dir, en la significació de classe*, de l'actual marxa de la revolució.

Per a refutar aqueixes mentides i aqueixes calúmnies basta amb què ens remetem una vegada més a *Listok "Pravdi"* del 6 de juliol i que dirigim de manera especial l'atenció dels lectors a l'article que publiquem més avall, en el que es prova documentalment que el 2 de juliol (segons confessió de l'ògan del mateix partit dels esseristes) els bolxevics van fer campanya *en contra* del moviment que es projectava; que el 3 de juliol les masses, no podent ja contenir-se, es van llançar al carrer a despit dels nostres consells; que el 4 de juliol, en una proclama (que reproduïx el periòdic dels esseristes *Dielo Naroda*), vam fer un crida a favor d'una manifestació *pacífica i organitzada* i que a la nit que va precedir a aqueix mateix dia vam prendre la decisió de posar fi a la manifestació. Calumnieu, calumniadors! Per molt que calumnieu, no aconseguireu refutar aquests fets ni el significat decisiu que tenen en la seua concatenació!

I amb açò passem al problema de la concatenació històrica dels esdeveniments. Quan, ja en els primers dies d'abril, ens vam declarar contraris a tot el que significara suport al Govern Provisional, vam ser atacats pels esseristes i menxevics. I què ha vingut a demostrar la realitat?

Què han vingut a demostrar les tres crisis polítiques, la del 20 i 21 d'abril, la del 10 i 18 de juny i la del 3 i 4 de juliol?

Han vingut a demostrar, en primer lloc, el creixent descontent de les masses amb la política burgesa seguida per la majoria burgesa del Govern Provisional.

No deixa de ser interessant consignar que en el seu número del 6 de juliol, l'òrgan del partit governamental dels esseristes, *Dielo Naroda*, malgrat tota la seua hostilitat contra els bolxevics, es veu obligat a confessar que el moviment del 3 i 4 de juliol obeeix a causes econòmiques i polítiques profundes. La nècia, maldestra i vil mentida que aqueix moviment

va ser provocat artificialment, que els bolxevics van fer campanya a favor d'aqueixa acció, va fent-se més i més evident a mesura que passa el temps.

La causa general, la font general, l'arrel profunda general de les tres crisis polítiques esmentades és evident, sobretot per a qui les enfoque en la seua concatenació, com mana la ciència que s'enfoque la política. És absurd pensar que tres crisis com aqueixes hagen pogut ser provocades deliberadament.

En segon lloc, és molt instructiu tractar de veure què tenen de comú aqueixes tres crisis i quina és la característica individual de cada una d'elles.

El tret comú a les tres és el descontentament irrefrenable de les masses, la seua indignació contra la burgesia i el seu govern. Qui oblida o silencia o enxiqueix *aquest punt cardinal*, renega de les veritats elementals expressades pel socialisme sobre la lluita de classes.

La lluita de classes en la revolució russa: heus aquí sobre què han de meditar els que s'anomenen a si mateixos socialistes i que saben alguna cosa de com es va desenrotllar la lluita de classes en les revolucions europees.

La característica peculiar de cada una d'aquestes tres crisis és la seua forma de manifestar-se: la primera crisi (20 i 21 d'abril) es manifesta d'una manera turbulenta i espontània; sense la menor organització, que va culminar en el va trotejar de les centúries negres contra els manifestants i va desencadenar contra els bolxevics una salvatge campanya d'acusacions mentideres. A l'explosió segueix una crisi política.

En el segon cas: l'organització pels bolxevics d'una manifestació que suspenen després de l'amenaçador ultimàtum i de la prohibició formal del Congrés dels Soviets i la manifestació en comú del 18 de juny que va donar una evident preponderància a les consignes bolxevics. Segons confessió dels mateixos esseristes i menxevics, a la nit del 18 de juny hauria esclatat probablement la crisi política, si l'ofensiva desencadenada al front no l'haguera contingut.

La tercera crisi es desencadena espontàniament el 3 de juliol, malgrat els esforços fets el dia 2 pels bolxevics per a contenir-la i, després d'aconseguir el seu punt màxim el dia 4, condueix als dies 5 i 6 a l'apogeu de la contrarevolució. Les vacil·lacions dels esseristes i menxevics es manifesten en el fet que Spiridonova i tota una sèrie d'esseristes s'expressen a favor del lliurament del poder als soviets, i en el mateix sentit es pronuncien també els menxevics internacionalistes, que fins a aqueix moment s'havien declarat contraris a això.

Finalment, l'última (i potser la més instructiva) conclusió que es deriva de l'estudi dels esdeveniments, enfocats en la seua concatenació mútua consisteix en el fet que *les tres crisis* vénen a revelar-nos una forma nova en la història de la nostra revolució, de manifestacions d'un tipus més complex, de moviment per onades que puguen veloçment i descendeixen d'una manera sobtada, que exacerben la revolució i la contrarevolució i "agranen", per un període més o menys llarg, els elements moderats.

Per la seua forma, el moviment té en les tres crisis el caràcter d'una *manifestació*. Una manifestació dirigida contra el govern: tal és, atenint-nos a la forma, la descripció més exacta dels esdeveniments. Però, i ací està el *quid*, no es tracta d'una manifestació corrent. Es tracta de quelcom que representa prou més que una manifestació i menys que una revolució. És un esclat *simultani* de la revolució i de la contrarevolució, és una onada violenta i a vegades quasi sobtada, que "agrana" els elements moderats i al mateix temps col·loca en primer pla de manera turbulenta els elements proletaris i burgesos.

A aquest respecte, és molt característic que tots els elements intermedis acusen per cada u d'aqueixos moviments a les *dues* forces concretes de classe: al proletariat i a la burgesia. No tenim més que fixar-nos en els esseristes i en els menxevics: desaforats, criden amb tota la força dels seus pulmons que els bolxevics, amb els seus extremismes, no fan més que donar ales a la contrarevolució, alhora que confessen, una vegada i una altra, que els demòcrates constitucionalistes (amb els qui formen bloc en el govern) són contrarevolucionaris. "És necessari [escrivia ahir *Dielo Naroda*] que tracem una profunda divisòria entre nosaltres i tots els elements de dreta incloent-hi el bel·licista *Edinstvo* (amb el que, afegim nosaltres, els esseristes van formar un bloc en les últimes eleccions): tal és la nostra tasca més urgent".

Compare hom açò amb *Edinstvo* d'avui (7 de juliol), en què Plekhanov es veu obligat a reconèixer, en l'editorial, el fet indiscutible que els soviets (és a dir, els esseristes i els menxevics) s'han pres "dues setmanes per a pensar-s'ho", i que el pas del poder als soviets "equivaldria a un triomf dels leninistes". "Si els demòcrates constitucionalistes no s'atenen a la regla: quant pitjor, molt millor... [escriu Plekhanov] ells mateixos hauran de reconèixer que han comès un greu error" (en sortir del govern), "aplanant d'aqueix, mode el camí als leninistes".

No és açò eloqüent? Els elements intermedis acusant els demòcrates constitucionalistes d'aplanar el camí als bolxevics, i als bolxevics de fer el joc als demòcrates constitucionalistes!! ¿Tan difícil és comprendre que no hi ha més que canviar els noms polítics per les denominacions de classe per a veure projectar-se davant els nostres ulls els somnis daurats de la petita burgesia, el somni de la desaparició de la lluita de classes entre la burgesia i el proletariat, les lamentacions dels petit burgesos sobre la lluita de classes entre el proletariat i la burgesia? ¿Tan difícil és comprendre que cap bolxevic del món seria capaç de "provocar" un "moviment popular", i menys tres, si no concorregueren causes econòmiques i polítiques molt profundes que s'encarreguen de posar en acció al proletariat? ¿I que tots els demòcrates constitucionalistes i monàrquics junts serien incapaços de provocar ni un sol moviment "dretà" si no es donaren causes no menys profundes, que vénen a engendrar la posició contrarevolucionària de la burgesia com a classe?

En tractar-se del moviment dels dies 20 i 21 d'abril se'ns va acusar, a nosaltres i als demòcrates constitucionalistes, d'obstinació, d'extremisme, d'exacerbar els ànims, arribant fins al sùmmum d'acusar els bolxevics (per absurd que això sembla) d'haver provocat el tiroteig en la Perspectiva Nevski; i quan el moviment va tocar a la seua fi, aqueixos mateixos esseristes i menxevics van escriure a les columnes del seu òrgan fusionat i oficial, *Izvestia*, que el "moviment popular" "havia agranat els imperialistes de Miliukov, etc.", és a dir, *glorificaven* el moviment!! No és açò eloqüent? ¿No revela ben a les clares la total incapacitat de la petita burgesia per a comprendre el mecanisme, l'essència de la lluita de classes del proletariat contra la burgesia?

La situació objectiva és aquesta: la immensa majoria de la població és, pel seu mode de viure i sobretot per la seua ideologia, petit burgesa. Però al nostre país regna, a través principalment dels bancs i els consorcis, el gran capital. Al nostre país hi ha un proletariat urbà prou desenrotllat per a adoptar un camí propi, però que encara no és capaç d'atraure's immediatament per a la seua causa la majoria dels semiproletaris. D'aquest fet fonamental, d'aquesta situació de classe, es desprèn la inevitabilitat de crisis com aquestes tres que estem investigant i les seues formes específiques.

Clar està que en el futur les formes de les crisis podran variar, però la seua substància no variarà, encara que, per exemple, a l'octubre comence a funcionar una Assemblea Constituent esserista. Els esseristes han promès als camperols: 1) l'abolició de la propietat privada de la terra; 2) el lliurament de la terra als treballadors; 3) la confiscació de les terres als terratinents i el seu lliurament als camperols sense indemnització. La realització d'aquestes gegantines transformacions és absolutament impossible sense adoptar les mesures revolucionàries més decisives contra la burgesia, mesures que *únicament* podran realitzar-se mitjançant l'aliança dels camperols pobres amb el proletariat, *únicament* decretant la nacionalització dels bancs i els consorcis.

Els confiats camperols, que durant algun temps van poder creure que podrien aconseguir aqueixes coses tan belles pactant amb la burgesia, se sentiran, inevitablement desenganyats i... "descontents" (per a emprar una expressió suau) de l'aguda lluita de classes del proletariat contra la burgesia per la realització efectiva de les promeses fetes pels esseristes. Així va ser i així serà.